

Sygn. akt VIII C 1096/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 1.351,66 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami:

a. umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z tym że nie więcej niż wysokość dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 997,63 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

b. ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 86,03 zł (osiemdziesiąt sześć złotych trzy grosze) od dnia 9 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. kwotę 47 zł (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1096/17

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2017 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wytoczył przeciwko pozwanej J. W. powództwo o zapłatę kwoty 1.351,66 zł wraz umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 997,63 zł od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 86,03 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 27 sierpnia 2013 roku umowy kredytowej. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty rat kredytu, na skutek czego, po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 26 września 2016 roku, całość zadłużenia pozwanej została postawiona w stan wymagalności. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: niespłacony kapitał – 997,63 zł, odsetki – 86,03 zł oraz koszty monitów i upomnień - 268 zł.

(pozew k. 2-3)

W dniu 21 kwietnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 3159/17), którym zasądził dochodzoną pozew kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 32)

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości. W treści sprzeciwu pozwana nie kwestionując istnienia zadłużenia oraz jego wysokości podniosła, że w związku z ubezpieczeniem kredytu pozostałe do spłaty raty, wobec doznanego przez nią w dniu 24 grudnia 2015 roku uszczerbku na zdrowiu, winien spłacić ubezpieczyciel.

(sprzeciw k. 37-38)

W odpowiedzi na sprzeciw powód, podtrzymując pozew w całości, uzupełniająco wyjaśnił, że pozwana zobowiązała się spłacić zaciągnięty kredyt w 48 ratach płatnych od dnia 27 września 2013 roku do dnia 27 sierpnia 2017 roku. Pozwana początkowo spłacała zaciągnięte zobowiązanie, następnie jednak zaniechała uiszczania rat, na skutek czego powód wypowiedział umowę kredytu, po wcześniejszym wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty. Powód wskazał ponadto, że pozwana chcąc skorzystać z ubezpieczenia winna przedłożyć właściwe dokumenty, a następnie złożyć wniosek o wypłatę świadczenia, czego jednak nie uczyniła.

(odpowiedź na sprzeciw k. 41-42)

Na rozprawie w dniu 21 września 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 59)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. W. w dniu 27 sierpnia 2013 roku zawarła z (...) Spółką Akcyjną we W. umowę o kredyt konsumencki na zakup towarów i usług nr (...). Na mocy zawartej umowy kredytodawca udzielił pozwanej kredytu w wysokości 2.467,60 zł z przeznaczeniem na zakup materaca terapeutycznego o wartości 1.990 zł. Kwota kredytu obejmowała ponadto opłatę z tytułu dodatkowej usługi ubezpieczenia – 477,60 zł. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w 48 miesięcznych ratach w kwocie po 69,93 zł w przypadku pierwszych 47 rat oraz 70,09 zł w przypadku ostatniej raty, płatnych do 27-go dnia każdego miesiąca, przy czym termin wymagalności pierwszej raty ustalono na dzień 27 września 2013 roku. Termin spłaty kredytu strony oznaczyły na dzień 27 sierpnia 2017 roku.

Niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego kredytodawca pobierał odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych, tj. równych czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Ponadto kredytodawca był uprawniony do naliczania opłat za podjęte działania monitorująco-upominawcze. W przypadku nieuregulowania w terminie dwóch pełnych rat kredytu, kredytodawca mógł wypowiedzieć umowę, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Okres wypowiedzenia wyniósł 30 dni.

W związku ze złożeniem deklaracji o objęcie ochroną ubezpieczeniową, pozwana została objęta ubezpieczeniem na życie. Ochrona ubezpieczeniowa była świadczona przez A. L. Pierwsze Amerykańsko- (...) Towarzystwo (...) na (...) S.A., który to podmiot zobowiązał się do spłaty za pozwaną kwoty kapitału i odsetek wynikających z harmonogramu spłat, obliczanych na dzień wymagalności najbliższej raty przypadającej w dniu lub po zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego.

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacała w terminie rat kredytu, na skutek czego powód podejmował czynności windykacyjne, za które naliczał opłaty w wysokości wynikającej z zawartej umowy oraz

tabeli opłat i prowizji. W okresie od dnia 24 października 2013 roku do dnia 10 grudnia 2015 roku pozwana dokonała na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 1.957,10 zł, z czego kwota 970,37 zł została przeznaczona na spłatę kapitału, kwota 834,64 zł na spłatę odsetek, a kwota 152,09 zł na spłatę kosztów monitów i upomnień, których łączna wartość wyniosła 420,09 zł.

Wobec uchybienia terminom płatności rat przez pozwaną, powód w dniu 26 września 2016 roku sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu.

(umowa kredytu k. 8-9, wykaz kosztów monitów i upomnień k. 5, zestawienie wpłat k. 5-6, tabela opłat i prowizji k. 10-11, wykaz k. 43-44, harmonogram spłat k. 45-45v., okoliczności bezsporne)

W dniu 30 sierpnia 2013 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. nabył przedsiębiorstwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą we W..

(okoliczność bezsporna)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z (...) Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu nr (...) na zakup towaru – materaca terapeutycznego, na mocy której pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej kredytu w kwocie 2.467,60 zł, którą to kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w 48 miesięcznych ratach, płatnych począwszy od dnia 27 września 2013 roku. Pozwana, co sama przyznała pośrednio w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, nie wywiązała się z warunków umowy i nie spłacała rat w terminie, na skutek czego powód w dniu 26 września 2016 roku sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu. Sąd uznał przy tym, że powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, przy czym podkreślenia wymaga, że pozwana nie kwestionowała istnienia zadłużenia w kwocie wskazanej w pozwie. Kontestując żądanie powoda pozwana podniosła wyłącznie, że na mocy umowy kredytu była objęta umową ubezpieczenia, a zatem, wobec zajścia wypadku ubezpieczeniowego w dniu 24 grudnia 2015 roku, to ubezpieczyciel powinien pokryć należności z tytułu niezapłaconych przez nią rat. Z powyższą oceną Sąd nie może się jednak zgodzić. O ile bowiem bezspornym jest, iż pozwana w ramach umowy kredytu została objęta ubezpieczeniem na życie, o tyle J. W. nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałoby, że zostały spełnione warunki do spłaty zadłużenia przez firmę ubezpieczeniową. Godzi się przypomnieć, iż w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia

dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem pozwana winna udowodnić, że po pierwsze doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, które konstytuowało odpowiedzialność ubezpieczyciela za zapłatę przyszłych (tj. wymagalnych po zdarzeniu) rat kredytu, po drugie, że zgłosiła przedmiotowe zdarzenie ubezpieczycielowi i wystąpiła z wnioskiem o wypłatę świadczenia. Powinności, o której mowa wyżej, pozwana jednak nie sprostowała. J. W. poza ogólnikowym powołaniem się na zaistnienie w dniu 24 grudnia 2015 roku nieszczęśliwego wypadku, nie załączyła bowiem żadnych dokumentów, które deprecjonowałyby zasadność żądania powoda i dawałyby podstawę do wniosku, że zaległe raty winien za pozwaną spłacić ubezpieczyciel.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.351,66 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 997,63 zł od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 86,03 zł od dnia 9 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Zgodnie z zawartą umową kredytu, od przeterminowanego zadłużenia kredytodawca mógł domagać się zapłaty odsetek według stopy stanowiącej równowartość czterokrotności bieżącej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 47 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu - 30 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji